

РЕШЕНИЕ

№ 8643

гр. София, 12.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав,
в публично заседание на 12.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Стоева

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **7325** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от В. Г. Г. срещу отказ от 03.07.2024 г. за извършване на адресна регистрация по постоянен адрес по заявление с вх. № РСЛVWNrWk/02.07.2024 г.

Твърди се в жалбата, че постановеният отказ е неправилен и незаконосъобразен, тъй като са налице всички законови предпоставки по Закона за гражданската регистрация (ЗГР) за извършване на адресна регистрация в имота. Твърди се, че жалбоподателят живее в процесния имот и не притежава други недвижими имоти, където да бъде регистриран. Поддържа се, че отказът не е издаден в изискуемата форма и не притежава реквизитите на индивидуален административен акт, не се посочва издателят му, в какво качество го издава и на какво законово основание, липсват и ясни мотиви. Жалбоподателят счита, че органът е следвало да извърши регистрацията, както е заявена, независимо от обстоятелството, че имотът е със статут на ателие. Сочи се в тази връзка, че разпоредбите на чл. 89, ал. 1 и ал. 2 ЗГР не съдържат императивно изискване постоянният и настоящ адрес на гражданите да съвпада единствено с адрес на жилища по смисъла на § 5, т. 30 от ДР на ЗУТ, а лицето може да посочи за свой адрес и друг обект на собственост, годен фактически да се ползва за жилищни нужди. Излагат се доводи, че сградата, в която се намира процесният имот, е жилищна и снабдена с разрешение за ползване, съответно имотите в нея са годни за ползване. Поддържа се, че актът е издаден при нарушение на принципа за

съразмерност, установен в разпоредбата на чл. 6 АПК.

По изложените в жалбата съображения се прави искане за отмяна на оспорения отказ от 03.07.2024г. и за връщане на преписката на органа с даване на задължителни указания за извършване на адресна регистрация на В. Г. Г. по постоянен адрес в [населено място], [улица], ет. 1, вх. 1, ат. 1. Претендира се присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебното заседание жалбоподателят, чрез процесуалния си представител адв. П., поддържа жалбата, като съображенията за основателността ѝ се доразвиват в представени по делото писмени бележки.

Ответникът – кметът на район „С.“ - СО, с представения писмен отговор на жалбата и в съдебното заседание, чрез процесуалния си представител юрк. Д., оспорва жалбата като неоснователна и прави искане за отхвърлянето ѝ.

С. градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Страните не спорят, а това се и установява от представената преписка, че административното производство е образувано по подадено до кмета на район „С.“ – СО по електронен път заявление от жалбоподателя В. Г. Г. за постоянен адрес с вх. № РСЛJVNrWk/02.07.2024 г. (ПА 6320/03.07.2024г.) за следния постоянен адрес: [населено място], район „С.“, [улица], вх. 1, ет. 1, ап. 1.

Приложени са към заявлението декларация от Г. Н. П., като собственик/ползвател на имота, и нот. акт № 196, т. IV, рег. № 6435, дело № 607 от 2018г.

Последвало е постановяване на оспорения в настоящото производство отказ за извършване на адресна регистрация, съобщен на жалбоподателя по електронен път на 03.07.2024г., като са изложени следните мотиви: Имотът е ателие, не попада в обхвата на изискванията по смисъла на § 5, т. 30 от Допълнителните разпоредби на ЗУТ. Върху заявлението е извършено отбелязване с ръкописен текст „по нот. акт е ателие“. Не е спорно, а и е видно от представения нот. акт за учредяване на право на строеж срещу задължение за строителство № 196, т. IV, рег. № 6435, дело № 607 от 2018г. на нотариус с рег. № 508 на НК, че заявеният адрес е на имот, представляващ двуетажно ателие № 1, на две нива, на първи етаж от жилищна сграда, находяща се на [улица], [населено място], район „С.“, със застроена площ общо на двете нива от 377,88 кв.м, състоящо се, както следва: на първото ниво – от коридор, кухня с трапезария, две тоалетни, два гаража с площ от общо 42,40 кв.м, озеленена тераса с площ от 85,00 кв.м и стълби, свързващи първо ниво с второ ниво, със застроена площ на това ниво от 231,51 кв.м, и на второ ниво – от коридор, емпоре, тоалетна, релакс стая, кабинет, складово помещение, мокро помещение, баня, спалня с кабинет и стълби, със застроена площ на това ниво от 146,27 кв.м.

Представено е удостоверение за въвеждане в експлоатация № 391/15.05.2020 г., издадено от главния архитект на Столична община, за въвеждане в експлоатация на строеж: „Жилищна сграда с ателие, гаражи и подземен гараж с к.к. 14,50 м и допълващо застрояване – гаражи“, четвърта категория, намиращ се в ПИ с идентификатор 68134.702.1411, с административен адрес: кв. П., [улица].

Други относими доказателства не са ангажирани от страните по делото.

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните правни изводи:

Предмет на оспорване пред настоящата инстанция е постановен изричен отказ от 03.07.2024 г. на кмета на район „С.“ - СО за извършване на адресна регистрация по

постоянен адрес по заявление с вх. № РСЛVWNrWk/02.07.2024 г. от В. Г. Г..

Жалбата е подадена срещу подлежащ на оспорване административен акт – чл. 92, ал. 13 ЗГР, от лице, което е негов адресат, и в законоустановения 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 АПК, поради което е процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, като съображенията за това са следните:

Като извърши дължимата на основание чл. 168, ал. 1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт на всички основания по чл. 146 АПК съдът приема, че актът е издаден от компетентен административен орган, в предвидената писмена форма и съдържа необходимите реквизити по см. на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, включително са изложени фактическите обстоятелства, които обуславят съдържанието на отказа и биха могли да послужат като база за преценка на материалната му законосъобразност, както и не се констатира наличието на допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са самостоятелно основание за отмяната му.

Съдът намира, че обжалваният отказ за извършване на адресна регистрация е издаден при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта на закона.

Съгласно чл. 92, ал. 1 ЗГР адресната регистрация се извършва от кмета на общината, на района или на кметството или от определени от тях длъжностни лица при заявяване от лицето. Адресна регистрация според чл. 91 ЗГР е отразяване на постоянния и настоящия адрес на едно лице в регистъра на населението.

Съобразно разпоредбата на чл. 89, ал. 1 ЗГР адресът е еднозначното описание на мястото, където лицето живее или където то получава кореспонденцията си. Според ал. 3 на чл. 89 ЗГР в зависимост от мястото, което описва, адресът може да включва и наименование на локализационна единица (площад, булевард, улица, жилищен комплекс, квартал и други), номер, вход, етаж, апартамент. Номерът на локализационната единица може да се състои от комбинация, съдържаща до четири символа, като първите три задължително са цифри, а последният символ е буква. Входът се обозначава с една буква или с число до две цифри. Етажът се обозначава с число до две цифри. Апартаментът се обозначава с число до три цифри. Когато адресът е извън регулацията на населеното място, вместо данните по ал. 3 се вписва името на местността от землището му – ал. 4.

Постоянен адрес е адресът в населеното място, което лицето избира да бъде вписано в регистъра на населението – чл. 93, ал. 1 ЗГР, а настоящ адрес е адресът, на който лицето живее – чл. 94, ал. 1 ЗГР, като той може да съвпада с постоянния /чл. 93, ал. 9 ЗГР/.

Според ал. 5 на чл. 89 ЗГР кметът на общината определя адресите на територията на общината, на които може да се извършва адресна регистрация. Всяко лице, подлежащо на гражданска регистрация по този закон, е задължено да заяви писмено своя постоянен и настоящ адрес, който трябва да съответства на адрес по чл. 89, ал. 5 – чл. 90 ЗГР.

Не се твърди по делото заявеният адрес да е изключен от адресите, на които може да бъде извършена адресна регистрация. Основанието, послужило за отказ за вписване на този адрес като постоянен адрес на жалбоподателя, е мотивирано единствено с характера на имота и обстоятелството, че не попада в изискванията по см. на § 5, т. 30

от ДР на ЗУТ, т.е. не представлява жилище. Съгласно легалната дефиниция по § 5, т. 30 ДР на ЗУТ „жилище“ е съвкупност от помещения, покрити и/или открити пространства, обединени функционално и пространствено в едно цяло за задоволяване на жилищни нужди. Действително в процесния случай, обектът, който е посочен от жалбоподателя, е предназначен за задоволяване на други нужди – той е посочен в нотариалния акт като ателие, който обект обичайно е предназначен за творческа дейност. Предвид описанието на помещенията в него този обект би могъл да задоволява и жилищни нужди, доколкото описаните помещения изпълняват изискванията за жилище по чл. 40, ал. 1 ЗУТ – според която разпоредба всяко жилище трябва да има самостоятелен вход, най-малко едно жилищно помещение, кухня или кухненски бокс и баня-тоалетна, както и складово помещение, което може да бъде в жилището или извън него. Следва да се посочи, че законодателят е приравнил ателиетата на жилища при определяне предназначението на една сграда – съгласно § 5, т. 29 от ДР на ЗУТ "жилищна сграда" е сграда, предназначена за постоянно обитаване, и се състои от едно или повече жилища, които заемат най-малко 60 на сто от нейната разгъната застроена площ. При определяне предназначението на сградата ателиетата се считат за жилища.

Отделно от горното, в чл. 89, ал. 1 и ал. 2 ЗГР не се съдържа императивно изискване постоянният и настоящ адрес на гражданите да съвпада единствено и само с адрес на жилища по смисъла на § 5, т. 30 ДР на ЗУТ. Законодателят не въвежда с понятието за адрес задължение за лицето да посочи за свой адрес само "жилище" по смисъла на ЗУТ. Същото може да посочи и друг обект на собственост, годен фактически да се ползва за жилищни нужди, което тълкуване се извежда от употребата на съюза "или" в разпоредбата на чл. 89, ал. 1 ЗГР. В този смисъл и практиката на Върховния административен съд, намерила израз, например, [vapis://base=cort&doccode=708327&type=201/](https://apis://base=cort&doccode=708327&type=201/) решение № 2596 от 24.02.2021 г. по адм. д. № 8838/2020 г. на ВАС, III отд., решение № 5361 от 2.06.2022 г. по адм. д. № 1739/2022 г. на ВАС, III отд. и др.

Допълнителен аргумент в подкрепа на горното тълкуване е и разпоредбата на чл. 121, ал. 7 от Наредба № РД-02-20-9 от 21 май 2012 г. за функциониране на единната система за гражданска регистрация, съгласно която кметът на общината определя адреси за включване в националния класификатор на настоящите и постоянните адреси само когато в тях има жилищна сграда, общежитие, хотел, мотел, почивен дом или друго място за подслон и същите са годни за обитаване. В случая несъмнено сградата е жилищна и е годна за обитаване, видно от представеното удостоверение за въвеждане в експлоатация.

По изложените съображения настоящият съдебен състав приема, че жалбата е основателна, поради което оспореният отказ следва да бъде отменен, като преписката се върне на административния орган за ново произнасяне съгласно съдържащите се в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на материалния закон.

По разноските в производството.

При този изход на спора право на разноски има жалбоподателят, поради което и на основание чл. 143, ал. 1 АПК следва да му бъдат присъдени такива в размер на 10 лв. за заплатена държавна такса.

Заявено е от процесуалния представител на жалбоподателя искане по чл. 38, ал. 2 ЗА за присъждане на адвокатско възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ.

По делото е представен договор за правна защита и съдействие от 07.07.2024г., от който е видно, че процесуалното представителство е осъществено на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата (ЗА). Разпоредбата на чл. 38, ал. 2 ЗА предвижда, че в случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. С оглед фактическата и правна сложност на делото, настоящият съдебен състав определя адвокатското възнаграждение на основание чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (загл. изм. – ДВ, бр. 14 от 2025 г.) в размер от 1000 лв., която сума следва да се присъди на адвоката, предоставил безплатна правна помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд София-град, 72 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на В. Г. Г. отказ от 03.07.2024 г. на кмета на район „С.“ – СО за извършване на адресна регистрация по постоянен адрес по заявление с вх. № РСЛVWNrWk/02.07.2024 г.

ВРЪЩА преписката на кмета на район „С.“ – СО за ново произнасяне по заявление за извършване на адресна регистрация с вх. № РСЛVWNrWk/02.07.2024 г. от В. Г. Г., съобразно дадените в мотивите на решението указания по тълкуването и прилагането на закона, в 14-дневен срок от получаване на преписката.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на В. Г. Г. сумата от 10 лв., представляваща разноски по делото за заплатена държавна такса.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на адв. С. Б. П., вписан в САК с личен № [ЕГН], сумата от 1000 лв., представляваща адвокатско възнаграждение по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: